

Arrest

nr. 253 315 van 21 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 november 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 december 2015 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) tot de weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 201 541 van 22 maart 2018 opnieuw weigert de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 4 april 2018 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Tegen voormelde beslissing heeft verzoeker geen annulatieberoep ingediend bij de Raad.

Op 2 maart 2019 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 14 mei 2020 heeft verzoeker de aanvraag geactualiseerd met bijkomende stukken.

Op 6 november 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 januari 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.03.2019 werd ingediend en op 14.05.2020 geactualiseerd door :

A., M. A. (R.R.: ...)
nationaliteit: Afghanistan
geboren te Sangina op (...)1995
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 18.12.2015, werd afgesloten op 22.03.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gevolgd door een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 04.04.2018). Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 2 jaar en 3 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrestnr. 89980 van 02.10.2000). Verder verwijst betrokkene naar het feit dat een deel van zijn verblijf in België gekenmerkt wordt door legaal verblijf en hij verwijst hiervoor naar de asielprocedure. Echter, betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van een asielaanvraag geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een asielaanvraag in behandeling is.

Het feit dat betrokkene sedert mei 2017 tewerkgesteld is, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 22.03.2018, verviel tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene beroept zich verder op art. 8 EVRM en verwijst naar het feit dat zijn volledig sociaal, economisch en cultureel leven zich in België bevindt en een verwijdering naar Afghanistan, al was het maar tijdelijk, onmenselijk en onredelijk is. Echter, er dient in de eerste plaats opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Verder dient er opgemerkt te worden dat, voor wat betreft de bewering dat zijn volledig sociaal, economisch en cultureel leven zich in België bevindt, dit, buiten het feit dat hij in België tewerkgesteld is, niet gestaafd wordt met verdere bewijzen. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere bewering

dat zijn volledig sociaal, economisch en cultureel leven zich in België bevindt, volstaat niet om als een schending van art. 8 EVRM aanvaard te worden indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien toont hij niet aan dat deze vermeende sociale, economische en culturele banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Tot slot lijkt het bovendien ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene volledige sociale leven zich in België zou bevinden en dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 20 jaar in Afghanistan, waar hij is geboren en getogen. In het kader van zijn asielaanvraag verklaarde hij dat hij in de stad Sangina in Afghanistan een echtgenote en 3 kinderen heeft, alsook twee broers, twee zussen en zijn moeder. Zijn verblijf in België en vermeende opgebouwde sociale en culturele banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn nauwe familiale relaties in het land van herkomst.

Betrokkene haalt verder ook aan niet te beschikken over financiële middelen om terug te keren naar Afghanistan en zijn aanvraag aldaar in te dienen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene immers vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis.

De overige aangehaalde elementen (namelijk dat hij reeds jaren in België verblijft, dat hij één van de landstalen al goed onder de knie heeft en dat hij werkwilgig is) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 6 november 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnummer 257 111.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en proportionaliteits- en vertrouwensbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ten slotte voert verzoeker een kennelijke appreciatiefout aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden ”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoekende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

2.2.1. De buitengewone omstandigheid

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partij verwijst naar de verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen:

- Zijn ononderbroken jarenlang verblijf in België (reeds sinds 11.12.2015).*
- De jarenlange asielprocedure (11.12.2015-22.03.2018) en aansluitend nu ook de procedure 9bis die werd ingediend bij aangetekend schrijven van 02.03.2019.*
- De uitbouw van zijn privé-leven in België.*
- Zijn integratie en zijn opbouw van zijn leven in de Belgische samenleving, waardoor het centrum van zijn economische, sociale, culturele ... belangen gevestigd en verder opgebouwd is in België.*
- Zijn kennis van één de landstalen die hij reeds goed onder de knie heeft. Hij heeft daarnaast ook taallessen gevolgd.*

Het jarenlange werken en alzo ook zijn bijdrage aan de gemeenschap en dit reeds sinds jaren. Deze werkervaring heeft er natuurlijk voor gezorgd dat hij zich nog verder kon integreren in de Belgische maatschappij, dat hij de taal nog verder onder de knie kreeg, dat het centrum van zijn sociaal, cultureel, maatschappelijk, economisch leven... gelegen is in België.

De onmogelijkheid om een reis heen en terug te bekostigen...

Verzoeker is dan ook van oordeel dat de buitengewone omstandigheden aangetoond zijn.

Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Niettemin dient minstens te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij is dan ook van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.

Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

Gezins - en privéleven

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat er voldoende elementen aanwezig zijn in zijn dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag niet alleen apart maar in elk geval ook tezamen een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid.

evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

Verzoekende partij heeft immers gedurende ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

Verzoekende partij heeft ondertussen effectieve en genestelde banden heeft met België en woont reeds sinds 12.2015 in België. Sindsdien heeft hij zijn leven opgebouwd in België. Ondertussen kan hij ook zijn plan trekken in één van de landstalen. Hij heeft ook de mogelijkheid gekregen om inkomsten te verdienen via arbeid zodat hij noch van andere personen noch van de Belgische overheid afhankelijk zal zijn. Integendeel, hij draagt daardoor niet enkel zijn steentje bij aan de maatschappij, maar geraakte daardoor ook nog verder geïntegreerd...

Verzoekende partij heeft hierboven reeds verwezen naar:

- *Zijn ononderbroken jarenlang verblijf in België (reeds sinds 11.12.2015).*
- *De jarenlange asielprocedure (11.12.2015-22.03.2018) en aansluitend nu ook de procedure 9bis die werd ingediend bij aangetekend schrijven van 02.03.2019.*
- *De uitbouw van zijn privé-leven in België.*
- *Zijn integratie en zijn opbouw van zijn leven in de Belgische samenleving, waardoor het centrum van zijn economische, sociale, culturele ... belangen gevestigd en verder opgebouwd is in België.*
- *Zijn kennis van één de landstalen die hij reeds goed onder de knie heeft. Hij heeft daarnaast ook taallessen gevolgd.*
- *Het jarenlange werken en alzo ook zijn bijdrage aan de gemeenschap en dit reeds sinds jaren. Deze werkervaring heeft er natuurlijk voor gezorgd dat hij zich nog verder kon integreren in de Belgische maatschappij, dat hij de taal nog verder onder de knie kreeg, dat het centrum van zijn sociaal, cultureel, maatschappelijk, economisch leven... gelegen is in België.*
- *De onmogelijkheid om een reis heen en terug te bekostigen...*

Al deze elementen kunnen niet betwist worden door verwerende partij.

In deze omstandigheden kan het dossier van verzoekende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die verzoekende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan verzoekende partij.

Verwerende partij had dus in elk geval minstens verzoekende partij de kans moeten bieden om verdere toelichting te verschaffen.

Verzoekende partij zou dan het nodige hebben gedaan om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekende partij. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan verzoekende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien verzoekende partij sinds geruime tijd zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft, minstens al ononderbroken sinds december 2015, en dus minstens reeds 5 jaar, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven. zijn huis ”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m. b. t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van verzoekende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om verzoekende partij naar zijn land van oorsprong te repatriëren?

Door te insinueren dat het maar een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied zal zijn, wat verwerende partij duidelijk nu niet kan weten, voldoet de verwerende partij hier niet aan.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoekende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat verzoekende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verzoekende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

Eveneens benadrukt verzoekende partij dat verwerende partij niet ernstig kan voorhouden dat verzoekende partij geen begin van bewijs zou hebben geleverd, zoals deze stelt in de bestreden beslissing.

De loonfiches en het jarenlang werken in België wordt niet betwist door de verwerende partij.

Dit vormt dan ook minstens (in de ogen van verzoekende partij zelfs meer) een begin van bewijs.

Tot slot benadrukt verzoekende partij dat een verwijzing naar zijn echtgenote en kinderen en andere familieleden in Afghanistan en meer bepaald in de stad Sangina in Afghanistan niet opgaat.

Immers, door het CGVS werd geoordeeld dat verzoekende partij een intern vestigingsalternatief heeft in Jalalabad.

De streek van herkomst van verzoekende partij en dus ook Sangina zijn immers onveilig voor iedereen die er woont en verblijft. Verzoekende partij zou de subsidiaire bescherming ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst hebben gekregen op grond van artikel 48/4 § 2c vreemdelingenwet ware het niet voor het voor het opgelegde intern vestigingsalternatief. Die familiale relaties hebben dan ook geen enkele invloed op een terugkeer van verzoekende partij tenzij verwerende partij wil aangeven dat verzoekende partij naar Sangina moet verhuizen wat dan een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Die familiale relaties gaat hij in Sangina niet kunnen onderhouden want dit betekent dan voor hem een schending van artikel 3 EVRM. Indien verwerende partij kan vaststellen uit het dossier van het CGVS dat verzoekende partij een vrouw en kinderen heeft dan had zij ook het bovenstaande kunnen vaststellen, wat evenwel niet blijkt uit de bestreden beslissing. Bovendien gaar het over een beslissing van jaren geleden en diende verwerende partij even te informeren bij verzoekende partij waar zijn familieleden nu verblijven, quod non.

Verwerende partij haalt enkel de elementen uit het asiëldossier die in het nadeel van verzoekende partij kan spelen, wat onzorgvuldig en onredelijk is, minstens is er een schending van het motiveringsplicht.

Het middel is gegrond.

- Wat betreft zijn ononderbroken verblijf

Verwerende partij kan in de bestreden beslissing niet betwisten dat de banden met België inmiddels ook zo hecht zijn geworden dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zal veroorzaken.

Het feit dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij de oorzaak is van deze situatie waarin hij zich bevindt, is geen voldoende reden om een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen en het bovenstaande naast zich neer te leggen.

Verzoekende partij kan zich dan ook niet vinden in de motivatie van verwerende partij.

Immers, laten we niet vergeten dat verzoekende partij verschillende procedure heeft doorlopen waarbij de beslissingen niet steeds binnen een redelijke termijn werden genomen.

Verzoekende partij verwijst naar de asielprocedure/procedure verzoek om internationale bescherming (2015-2018) en huidige procedure die werd ingediend bij aangetekend schrijven van 02.03.2019 op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en waarin de beslissing van verwerende partij meer dan 1,5 jaar later is tussengekomen.

Gedurende de procedure verzoek om internationale bescherming (2015-2018) werd verzoekende partij toegelaten tot een verblijf in België. Dit betreft aldus een legaal verblijf. Verwerende partij tracht hier twijfel rond te zaaien doch volledig onterecht. Verzoekende partij was in het bezit van een AI en had aldus het recht om in België te verblijven. Daarnaast was er de procedure op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet die tot huidige aangevochten beslissing heeft geleid. Verwerende partij wist vanaf 02.03.2019 tot op heden waar verzoekende partij verbleef en heeft ook hem gedoogd verder in België te verblijven zodat hij zich nog verder kon integreren en nog verder zijn steentje kon blijven bijdragen aan de Belgische maatschappij.

Bovendien, de oorzaak is volgens verzoekende partij niet relevant. De situatie waarin hij zich bevindt, dient beoordeeld te worden.

Indien immers deze redenering van verwerende partij zou gevolgd worden, dan zou geen enkele persoon die illegaal op het grondgebied verblijft, vallen onder de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze redenering is allesbehalve de bedoeling geweest van de wetgever.

Immers , een aanvraag op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet is er voor degenen die geen legaal verblijf hebben of geen legaal verblijf meer hebben of nog niet gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Deze redenering valt ook helemaal niet samen met de beslissing die de verwerende partij reeds jarenlang heeft genomen.

Deze motivering schendt volgens verzoekende partij de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginsel.

- *Wat betreft aparte beoordeling van de elementen*

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout (zie supra), doch slaat ook de bal mis door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

- *Wat betreft de gronden van ontvankelijkheid en gegrondheid*

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat bepaalde ingeroepen argumenten niet worden behandeld, gezien deze behoren tot de gegrondheidsfase.

Verzoekende partij is het met deze visie niet eens.

De argumenten werden ingeroepen om zowel de buitengewone omstandigheden als de gegrondheid van de aanvraag te motiveren en te ondersteunen, wat ook blijkt uit het schrijven van verzoekende partij.

Voor beide fasen kunnen immers dezelfde argumenten worden ingeroepen.

Een bepaalde reden of omstandigheid kan én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is én een reden om tot de gegrondheid van dezelfde aanvraag te komen.

De wet maakt hier geen onderscheid in, waardoor verwerende partij dit onderscheid evenmin kan maken.

Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat het argument van verwerende partij niet kan weerhouden worden.

Het middel in gegrond.”

2.2 Artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing

naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoont dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder een door hem in de verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet of onvoldoende heeft beantwoord. Voor zover als nodig wordt in dit verband verwezen naar de verdere bespreking van het middel.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Inzake het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet verder worden gesteld dat de keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de bestreden beslissing oordeelt het bestuur dat verzoeker aan de hand van de in zijn aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat hij een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In zoverre verzoeker een theoretisch betoog naar voor brengt over het begrip '*buitengewone omstandigheden*', moet worden opgemerkt dat hij hiermee nog niet concreet aantoonde dat het bestuur bij het nemen van zijn beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip of dat de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet zijn aanvaard.

Verzoeker verwijst naar de verschillende elementen die hij heeft aangebracht als buitengewone omstandigheid. Hij betoogt dat deze elementen "*allen tezamen*" weldegelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheden.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt overwogen: "*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland*", waarbij de als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen uitvoerig wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft verweerder een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoeker aangebrachte elementen doorgevoerd. Uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan ook niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die op zichzelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij gedurende een ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft. Hij woont sinds 2015 in België en heeft ondertussen effectieve en genestelde banden met België. Hij kan zijn plan trekken in één van de landstalen en heeft de mogelijkheid gekregen om inkomsten te verwerven via arbeid. De hechte banden met België staan manifest vast.

De Raad leest in de bestreden beslissing dat het feit dat hij reeds jaren in België verblijft, hij één van de landstalen al goed onder de knie heeft, dat hij werkwillig is, niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting voormeld standpunt van verweerder niet. Zijn stelling dat zijn lang verblijf, kennis van één van de landstalen en het feit dat hij heeft gewerkt en werkbereid is wel een buitengewone omstandigheid vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Zo stelde dit rechtscollege reeds *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde hem om aanvullende informatie kon vragen of hem minstens de kans moest bieden om verdere toelichting te verschaffen, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker had in het kader van zijn aanvraag de mogelijkheid om alle informatie en stukken voor te leggen die hij nodig achtte om dienstig voor zijn belangen op te komen.

Verzoeker geeft ook niet aan dat hij in zijn verblijfsaanvraag dan wel concreet zou hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad merkt nog op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad stelt vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening heeft gehouden met deze ingeroepen buitengewone omstandigheden en heeft geduid waarom hij deze niet als dusdanig heeft aanvaard. Nergens gaat verzoeker nog in op de concrete motieven in dit verband, laat staan dat hij deze dan weerlegt. Het louter aangeven niet akkoord te gaan met de gedane beoordeling of de voorziene motieven, kan niet volstaan om enige onwettigheid of onregelmatigheid bij het nemen van de bestreden beslissing aan te tonen. Verzoeker toont niet aan dat de door hem als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen op een onzorgvuldige, kennelijk onredelijk of disproportionele wijze zijn beoordeeld.

Verzoeker vervolgt dat artikel 8 van het EVRM is geschonden, nu hij een familiaal, sociaal en cultureel leven heeft in België. Er is volgens hem niet voldaan aan de voorwaarde dat de inmenging in het gezins- en privéleven noodzakelijk was in een democratische samenleving. Er is geen grondige afweging gebeurd tussen het leed dat hem wordt veroorzaakt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en het legitieme doel dat door de gemachtigde wordt nagestreefd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op de eerste plaats opmerkt dat hij niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Verzoeker betwist dit niet.

En verder stelt verweerder aangaande zijn privéleven het volgende:

“Verder dient er opgemerkt te worden dat, voor wat betreft de bewering dat zijn volledig sociaal, economisch en cultureel leven zich in België bevindt, dit, buiten het feit dat hij in België tewerkgesteld is, niet gestaafd wordt met verdere bewijzen. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere bewering dat zijn volledig sociaal, economisch en cultureel leven zich in België bevindt, volstaat niet om als een schending van art. 8 EVRM aanvaard te worden indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien toont hij niet aan dat deze vermeende sociale, economische en culturele banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Tot slot lijkt het bovendien ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene's volledige sociale leven zich in België zou bevinden en dat hij geen

familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 20 jaar in Afghanistan, waar hij is geboren en getogen. In het kader van zijn asielaanvraag verklaarde hij dat hij in de stad Sangina in Afghanistan een echtgenote en 3 kinderen heeft, alsook twee broers, twee zussen en zijn moeder. Zijn verblijf in België en vermeende opgebouwde sociale en culturele banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn nauwe familiale relaties in het land van herkomst.”

Er moet worden benadrukt dat verzoekers situatie er een is van een eerste toelating tot verblijf. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdelingen op zijn grondgebied te laten blijven zodat zij hun recht op gezins- en privéleven aldaar kunnen handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging tussen het belang van de vreemdelingen (en eventuele gezins- of familieleden) enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel vanuit het buitenland moet worden ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening hield met het privéleven van verzoeker en een concrete toetsing in dit verband en in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd. Hij benadrukt vooreerst dat de aangehaalde elementen dat zijn volledig sociaal, economisch en cultureel leven zich in België bevindt, buiten het feit dat hij tewerkgesteld was, niet gestaafd wordt. Verzoeker betwist dit motief niet, laat staan dat hij het weerlegt. Bovendien, merkt verweerder op, toont verzoeker niet aan dat deze sociale, economische en culturele banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan worden verwezen naar artikel 8 van het EVRM. Volledigheidshalve voegt verweerder nog toe dat de verplichting om de

aanvraag in te dienen via de reguliere procedure enkel een eventuele tijdelijke scheiding tot gevolg heeft en oordeelt dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten het privé- en het gezins- of familieleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verweerder aanvaardt ook niet dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Hij benadrukt dat verzoeker ruim 20 jaar in Afghanistan verbleef, er geboren en getogen is en verklaarde dat zijn echtgenote en drie kinderen, alsook twee broers, twee zussen en zijn moeder nog in Afghanistan verblijven. Hij stelt dat verzoekers verblijf in België, en zijn vermeende opgebouwde sociale en culturele banden, geenszins kunnen worden vergeleken met zijn nauwe familiale relaties in het land van herkomst.

Verzoeker stelt dat de verwijzing naar zijn echtgenote en kinderen en andere familieleden in Afghanistan, meer bepaald in de stad Sangina, niet opgaat. De CGVS oordeelde dat verzoeker een intern vestigingsalternatief heeft in Jalalabad waardoor hij niet kan terugkeren naar de stad Sangina zonder schending van artikel 3 van het EVRM.

In de beslissing van 31 juli 2017 van de CGVS kan inderdaad worden gelezen dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich in de stad Jalalabad vestigt omdat hij er middelbaar en universitair onderwijs genoot en dus over een aanzienlijke vertrouwde met de stad beschikt. Bovendien werkte verzoeker er in een kledingwinkel en toonde verzoeker aan dat hij over werkervaring en contacten beschikt en hij inkomsten wist te vergaren. Verzoeker heeft ook tijdens de periode dat hij er leefde en werkte een uitgebreid netwerk weten uit te bouwen. De CGVS besluit *“Omwillen van dit netwerk en uw verblijf en studie- en werkervaring in Jalalabad, kan aangenomen worden dat u over voldoende capaciteiten, kennis van de stad en steun van anderen beschikt om zich in Jalalabad te vestigen.”* Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich niet samen met zijn echtgenote en kinderen kan vestigen in Jalalabad en ‘verplicht’ zou zijn terug te keren naar de stad Sangina. Waar verzoeker stelt dat verweerder zich diende te informeren waar zijn familie thans verblijft, kan hij niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag de mogelijkheid had om alle informatie en stukken voor te leggen die hij nodig achtte om dienstig voor zijn belangen op te komen. Waar verzoeker lijkt te insinueren dat het niet zeker is dat zijn familie nog in Afghanistan zou verblijven, merkt de Raad op dat verzoeker noch in zijn verblijfsaanvraag, noch thans in zijn verzoekschrift aantoonde dat de verblijfsituatie van zijn familie zou gewijzigd zijn.

Het louter opnieuw opsommen van de in de verblijfsaanvraag ingeroepen elementen en volharden dat deze ten onrechte niet zijn aanvaard als buitengewone omstandigheden of nog het zonder meer voorhouden dat er geen grondige afweging heeft plaatsgevonden, zonder concreet in te gaan op de in dit verband voorziene motieven of zonder concreet aan te duiden dat enig aspect dat zijn situatie kenmerkt ten onrechte niet of onvoldoende in rekening is gebracht, kan niet volstaan om aan te tonen dat verweerder geen zorgvuldige, redelijke en proportionele beoordeling in het licht van de privé- en gezins- of familiale belangen heeft gemaakt. Het louter aanvoeren dat er geen sprake is van *“feiten van delictuele aard”* volstaat in dit verband evenmin. Verweerder heeft nergens aangevoerd dat het tegendeel het geval zou zijn.

Verweerder heeft overigens benadrukt dat van verzoeker enkel wordt gevraagd dat hij tijdelijk, voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland, terugkeert naar zijn land van herkomst en heeft geoordeeld dat niet blijkt dat deze tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, rekening houdend met het gegeven dat verzoeker nog een ruim familiaal netwerk, waaronder zijn echtgenote en kinderen, heeft in zijn land van herkomst en de vaststellingen dat geenszins kan worden aangenomen dat hij geen banden meer heeft met dit land en niet blijkt dat een terugkeer naar dit land zijn belangen schaadt.

Verzoeker verwijst nog naar zijn jarenlange ononderbroken verblijf en wijst erop dat hij verschillende procedures heeft doorlopen waarbij de beslissingen niet steeds binnen een redelijke termijn werden genomen. Zo is de huidige beslissing aangaande zijn verblijfsaanvraag pas meer dan 1,5 jaar later tussengekomen. Verzoeker had een legaal verblijf tijdens de asielprocedure en werd vanaf 2 maart 2019 tot heden gedoogd in België waardoor hij zich nog verder kon integreren.

De Raad leest in de bestreden beslissing dat het ononderbroken verblijf in België, net als de ingeroepen elementen van integratie, niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, omdat verzoeker

door het louter aanbrengen van de feitelijke gegevens van zijn lang verblijf en integratie niet aantoonbaar waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat gegevens die betrekking hebben op zijn lang verblijf en zijn integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in België te worden gemachtigd. Er blijkt geenszins dat het gegeven van een lang en ononderbroken verblijf in België wordt afgewezen als buitengewone omstandigheid, omwille van het gegeven dat verzoeker deze situatie zelf heeft veroorzaakt.

Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting voormeld standpunt van verweerder niet. Zijn stelling dat zijn lang en ononderbroken verblijf en de elementen van integratie in België wel een buitengewone omstandigheid vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker herhaalt vervolgens dat verweerder ten onrechte alle ingeroepen elementen apart heeft beoordeeld en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

Verzoeker is aldus van mening dat de door hem ingeroepen elementen in zijn geheel genomen wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen, hetgeen volgens hem wordt miskend door verweerder die de ingeroepen elementen apart heeft beoordeeld. In de bestreden beslissing wordt echter overwogen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarbij de als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen uitvoerig wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft verweerder een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoeker aangebrachte elementen doorgevoerd. Uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan ook niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die op zichzelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

Verzoeker benadrukt ten slotte dat bepaalde redenen of omstandigheden relevant kunnen zijn zowel in de ontvankelijkheids- als in de gegrondheidsfase, maar toont hiermee nog niet aan dat specifiek wat betreft de feitelijke gegevens van zijn lang verblijf en integratie ten onrechte is geoordeeld dat deze elementen op zich nog niet aantonen dat hij wordt verhinderd de verblijfsmachtiging aan te vragen via de gewone procedure vanuit het buitenland. Verzoeker geeft ook niet aan dat hij in zijn verblijfsaanvraag dan wel concreet zou hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad merkt nog op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Zijn uiteenzetting laat ook niet toe om te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Een disproportionele afweging tussen het algemene belang en de belangen van verzoeker wordt evenmin aangetoond.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin wordt de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aangetoond.

Het vertrouwensbeginsel kan ten slotte worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoeker stelt dat het vertrouwensbeginsel is miskend waar zijn langdurig verblijf in België niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat hij zelf de oorzaak hiervan is. Evenwel werd reeds vastgesteld dat dit geenszins de eigenlijke reden is waarom het lang verblijf niet is aanvaard als buitengewone omstandigheid. Zijn betoog mist dan ook de nodige feitelijke grondslag. Daarenboven wordt nog opgemerkt dat verzoeker met zijn wel heel algemene stellingname dat “[d]eze redenering [...] ook helemaal niet samen [valt] met de beslissing die de verwerende partij reeds jarenlang heeft genomen” in gebreke blijft om aan de hand van voldoende concrete argumenten aan te tonen dat een schending van het vertrouwensbeginsel aan de orde zou kunnen zijn.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN